

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **A. F.**, zastoupen Mgr. Michalem Solichem, advokátem, se sídlem v Hradci Králové, Československé armády 556, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2011 č. j. OAM-314/ZA-ZA06-P08-2011, t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Ustanovenému zástupci Mgr. Michalu Solichovi se přiznává odměna v částce 5.760,-Kč, která bude vyplacena z prostředků Krajského soudu v Hradci Králové ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí.**

O d ů v o d n ě n í:

Krajský soud projednal žalobu, kdy z přednesů žalobce v průběhu řízení před správním orgánem zjistil, že dotýčný měl opustit Turecko 12. 3. 2010 kvůli problémům nelegální kurdské organizace KCK, která pomáhala PKK. Měl problémy

jak s Turky, tak i s Kurdy a navíc prý turecká vláda naléhala, aby vstoupil do domobrany. To žalobce odmítal, neboť by musel bojovat proti Kurdům. Na radu otce měl v plánu vycestovat do Německa, nicméně v České republice se seznámil s přítelkyní a ze vztahu se jim narodilo dítě. Jeho návrat není reálný, neboť by byl opětovně vystaven původním problémům.

Žalovaný posoudil přednesené důvody, shromáždil informace o zemi původu a rozhodl tak, že žalobci mezinárodní ochranu podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., v platném znění (dále jen zákon o azylu) neudělil. Žalobce zareagoval včasnou žalobou, v níž správnímu orgánu vytýkal nedostatečné zjištění skutkového stavu. Tvrdil, že správní orgán nedostatečně vyhodnotil závažnost jeho potíží, kdy žalobce byl nucen žít pod neustálým tlakem vyděračské skupiny napojené na politickou stranu BDP. Vyslovil přesvědčení, že tato skupina by jej našla na celém území Turecka, pomoc policejních orgánů jako reálnou neviděl, naopak by jeho situaci zhoršila. Rozhodl se vyřešit svoji neuspokojivou situaci vycestováním do Německa, kde žije část jeho rodiny. Za pomoci převaděčů cestoval přes Bosnu a Hercegovinu a Rakousko. Převaděči jej zanechali na území České republiky v únoru 2011, žalobce se zde seznámil s přítelkyní s níž očekával narození společného dítěte. Byl si vědom toho, že zde pobývá nelegálně, a proto požádal o udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán dle přesvědčení žalobce nedostatečně objektivně vyhodnotil informace jím poskytované, když jeho příběhu nadřadil obecné informace o zemi původu a tím porušil § 2, § 3 a § 50 správního řádu. Trval na zrušení rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Správní orgán ve vyjádření k žalobě ze dne 16. dubna 2011 shrnul velmi podrobně žalobní námítky s tím, že s pochybeními, kterých se měl dopustit, rozhodně nesouhlasí. Zdůraznil, že řízení probíhalo tak, aby byl zjištěn objektivní stav věci s odkazem na ust. § 3 správního řádu. Žalobci byla dána možnost předložit svůj příběh a rovněž tak seznámit se s informacemi, ze kterých při rozhodování bude žalovaný vycházet. Žalobce této možnosti nevyužil, sám žádné důkazy nepředložil. Správní orgán zdůraznil, že žalobce se nepokusil své problémy řešit aktivně za pomoci příslušných orgánů a nesnažil se tak nalézt odpovídající ochranu před nezákonným jednáním soukromých osob. Připomněl, že žalobce se i přes tvrzené problémy do Turecka vrátil a naopak na území České republiky komunikoval s tureckým zastupitelským úřadem bez jakýchkoli potíží. Na důvodné obavy žalobce z návratu do Turecka nenasvědčuje ani jeho jednání v roce 2009, kdy po zadržení v Řecku nepožádal tamní úřady o poskytnutí azylu, ale vrátil se dobrovolně zpět do Turecka. Žalobce se jím tvrzené problémy nepokusil ani v nejmenším aktivně řešit, ačkoli informace o zemi původu skýtají záruku, že by jeho prosba nezůstala neoslyšena. V této souvislosti odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41, podle jehož závěrů pro to, „aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálné dostupné prostředky ochrany.“ Takto však žalobce nepostupoval. K otázce rodinných vazeb, neboť žalobce v mezidobí uzavřel dne 18. 2. 2012 sňatek s občankou České republiky, zdůraznil správní orgán nutnost postupu dle zák.č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v platném znění. Uzavření manželství nespadá pod azylově relevantní důvody a žalobce měl při legalizaci

pobytu postupovat dle výše uvedeného zákona, jak vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 17. 9. 2003, č. j. 4 Azs 6/2003-55. Správní orgán proto trval na zamítnutí žaloby, kterou neshledal důvodnou.

Po zjištění, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou, projednal soud žalobu bez nařízení jednání za výslovného souhlasu obou stran a to v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. V mezích vytčených žalobními body (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) poté napadené rozhodnutí přezkoumal.

Právní rámec projednávané věci je upraven následovně: mezinárodní ochranu lze podle § 28 odst. 1 zákona o azylu udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany: shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle §§ 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nespĺňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Soud po prostudování spisového materiálu uvádí následující zjištěné skutečnosti: správní orgán při svém rozhodování vycházel ze žádosti žalobce uplatněné ze dne 25. 10. 2011, z obsahu vlastnoručně psané žádosti a dále z informací přednesených žalobcem v průběhu dvou pohovorů konaných ve dnech 4. 11. 2011 a následně 14. 12. 2011. K projednávanému případu si správní orgán obstaral informace vztahující se jednak k zemi původu žalobce a jednak informace reagující na jeho konkrétní příběh. Jednalo se o následující podkladové zprávy: Informace Švýcarské organizace pro pomoc uprchlíkům vztahující se k aktuální situaci Kurdů v Turecku z 19. 1. 2011, Informace MZV Nizozemska ze září 2010 (překlad vybraných částí), které se zabývaly otázkou vojenské služby, problematikou kurdského obyvatelstva a vracení odmítnutých žadatelů o azyl, Informace MV Velké Británie ze srpna 2011 – Turecko – směrnice pro posuzování žádostí o azyl, Výroční zpráva Human Rights Watch 2011 – Turecko, Informace získaná v rámci Evropské výměny informací o zemích původu ze srpna 2010 – o současné situaci kurdské menšiny v Turecku a Informace téhož zdroje z 25. července 2011 týkající se účasti na demonstracích sympatizujících s PKK. Uvedené penzum podkladových zpráv doplnil správní orgán o informace vztahující se k Turecku obsažené v databázi ČTK.

Soud se bude následně věnovat zachycení příběhu žalobce a jím poskytovaných informací k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, jak je žalobce postupně předkládal v průběhu správního řízení. Snahou krajského soudu je co nejstručněji zachytit základní dějovou linii přednesenou žalobce a s ní související jím tvrzené

důvody odchodu a obavy z návratu, když je celý jeho příběh velmi podrobně zaznamenán v odůvodnění rozhodnutí žalovaného, na které lze proto zcela bez výhrad odkázat.

Žalobce jako státní občan Turecka, kurdské národnosti a muslimského vyznání vycestoval z Turecka 12. 3. 2010, do České republiky přicestoval někdy v prosinci 2010 či v lednu 2011. Tvrdil, že Turecko opustil s vlastním platným cestovním pasem a to letecky do Bosny a Hercegoviny. Následně mu pas zabavili převaděči, skončil v Rakousku a posléze byl dopraven do Prahy. Uvedl, že má nedokončenou základní školu, v letech 2007 až 2008 absolvoval vojenskou službu, zdravotní stav označil za dobrý. Otec žalobce i většina jeho sourozenců žije v Německu. Za důvod svého odchodu označil problémy s kurdskou organizací KCK, která má pomáhat straně PKK – charakter potíží blíže nespecifikoval. Dále uvedl, že jej „turecká vláda“ nutila, aby vstoupil do domobrany, což nemohl, neboť by bojoval proti Kurdům. Připustil, že měl v plánu vycestovat až do Německa, nicméně s českou občankou čeká narození dítěte, a proto požádal o azyl. Vyloučil, že by proti jeho osobě bylo v minulosti či v době současné vedeno trestní stíhání. Návrat označil za nemožný, neboť by byl vystaven stejnému tlaku, pro který zemi opustil. Ve vlastnoručně psané žádosti uvedl, že o azyl žádá z důvodu ohrožení života.

V pohovorech s daty 4. 11. 2011 a 14. 12. 2011 žalobce ke svému příběhu uvedl ke své osobě a svým problémům tyto skutečnosti: za stěžejní důvod svého rozhodnutí opustit Turecko označil problémy v politickou stranou BDP (Strana demokracie a míru), jejímiž členy jsou Kurdové. Tvrdil, že v oblasti, kde pobýval, byl nucen ve prospěch této strany a to nedobrovolně poskytovat měsíčně finanční částky, jejichž výše se lišila podle příjmu a majetku konkrétní osoby. Způsob vycestování popsal shodně jako v žádosti s tím, že při odjezdu disponoval jak cestovním pasem, tak rovněž občanským průkazem. Připustil, že cílovou zemí pro něho bylo Německo, neboť zde pobývá velká část jeho rodiny. O německé vízum nežádal, neboť neuměl dostatečně dobře německy. Důvod, pro který nakonec zůstal v České republice, rovněž nezměnil – těhotenství jeho přítelkyně, současné manželky. Připustil, že se na území České republiky zdržoval od příjezdu až do podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany nelegálně, žil z prostředků, které si přivezl z Turecka a pobýval v rodině své přítelkyně.

Rovněž doplnil, že z Turecka vycestoval již v roce 2009 a to do Řecka. Cílem jeho tehdejší cesty bylo rovněž Německo, nicméně byl zadržen a nabídnuto, aby si požádal o azyl. Této možnosti žalobce nevyužil, nechtěl na vyřízení formalit čekat v neutěšených podmínkách, a proto se vrátil zpět do Turecka na základě písemného souhlasu tureckého konzulátu. Objasnil, že Turecko opakovaně opustil kvůli finančnímu vydírání ze strany KCK a PKK a rovněž BDP, které si takto obstarávají finanční prostředky. Tvrdil, že platil měsíčně 500 euro a pokud by nezaplatil, šlo by mu o život. Jako nereálné označil hledat pomoc u policie či jiných státních orgánů. Potvrdil, že sám o sobě se státními orgány své země nikdy žádné problémy neměl.

Z výše uvedeného lze shrnout, že žalobce zemi opustil z důvodů vydírání ze strany soukromých osob, kdy pomoc kompetentních orgánů své země nehledal,

neboť ji vyhodnotil jako neefektivní. Dále nehodlal vstoupit do orgánů domobrany. Pro tyto dva důvody se nemůže vrátit a navíc se na území republiky stal otcem.

Z informací přednesených samotným žalobcem správní orgán učinil zcela korektní a přiléhavý závěr v tom směru, že v případě žalobce nedošlo k naplnění podmínek pro udělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť žalobce nesdělil žádné okolnosti, které by vedly správní orgán k úvahám uvedeným směrem.

Stejně tak správně nicméně krajský soud vyhodnotil neudělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Této části odůvodnění se věnoval správní orgán s mimořádnou pečlivostí a naprosto přesvědčivě svůj závěr objasnil. Z přednesu žalobce vyplynulo, že původem jeho problémů měl být nátlak soukromých osob dle něho napojených na politické strany BDP, KCK a PKK. Žalovaný z informace MZV Nizozemí – Všeobecná zpráva o Turecku ze září 2010 a stejně tak i z Informace Švýcarské organizace pro pomoc uprchlíkům – Turecko – Aktuální situace Kurdů z 20. 12. 2010 ověřil, že BDP je legální politickou stranou působící od místních samospráv až po turecký parlament. Jedná se o prokurdskou politickou stranu a jako taková je z bezpečnostních důvodů pod zvýšeným dohledem tureckých bezpečnostních složek a justice. Tento dohled je veden snahou eliminovat případné nebezpečí z podezření z napojení této strany na PKK, která je v Turecku považována za teroristickou organizaci. Z přednesu žalobce je tak zjevné, že k jím tvrzenému vydírání se uchýlily soukromé osoby a nikoli představitelé politické strany. Informace o Turecku k případu shromážděné ostatně žalobcem popsanou praxi ani v náznaku nezmiňují. Navíc žalobce bez bližšího vysvětlení připustil, že se daný problém vůbec nepokoušel řešit za pomoci kompetentních orgánů své země, ačkoli z informací o zemi původu lze dovodit, že legální cesta požádat o pomoc např. orgány policie není vyloučena.

K další námitce, tedy k nucenému vstupu do domobrany, se žalobce v konaných pohovorech vůbec nevyjádřil. V samotné žádosti pak tento problém popsal toliko jednou větou z níž nevyplývá, zda vůbec a jakým konkrétním způsobem měl být na jeho osobu činen nátlak. Skutečnost, že by ovšem byl na žalobce vyvíjen nátlak tureckou vládou, jak sám uvedl, se jeví nepravděpodobná, když žalobce se bez obav v roce 2009 vrátil zpět do Turecka a následně stejně tak bez potíží ze země v roce 2010 vycestoval. Lze usoudit, že turecké orgány o jeho osobu žádný zásadní zájem neprojevaly.

Třetím důvodem pro podání žádosti je skutečnost, že se stal žalobce otcem a touží žít v České republice a podílet se na výchově svého dítěte. K tomuto správní orgán odkázal na rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu v Brně, který zdůraznil, že pro legalizaci pobytu na území České republiky má právní řád této země jiné nástroje (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004 sp. zn. 7 Azs 117/2004).

Za velmi přiléhavý postřeh dokreslující případ žalobce ovšem považuje krajský soud skutečnost rovněž správním orgánem zdůrazněnou, a to sice fakt, že žalobce již v roce 2009 vycestoval z Turecka do Řecka, kde mu byla nabízena možnost podat

si žádost o azyl, jak sám uvedl. Tuto cestou nezvolil, neboť dle jeho slov by se jednalo o dlouhé řízení a on by byl nucen po dobu jeho trvání pobývat v téměř vězeňských podmínkách. Pokud by tedy žalobce pociťoval důvodné a palčivé obavy o svůj život, jistě by nevolil dobrovolný návrat do Turecka. Po vyhodnocení příběhu žalobce se lze důvodně domnívat, že Turecko opakovaně opustil veden snahou kontaktovat a žít se svojí rodinou, tedy otcem a sourozenci, v Německu. Poté, kdy zde založil rodinu, tak nastala potřeba legalizovat si v České republice pobyt.

Ve smyslu obsahu § 13 zákona o azylu žadatel ve své žádosti nepřednesl informace, které by správnímu orgánu umožňovaly a současně jej zavazovaly k podrobnějším úvahám ve smyslu daného ustanovení. Za zákonné a shromážděným informacím odpovídající považuje krajský soud na rozdíl od přesvědčení žalobce i neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu, tedy tzv. humanitárního azylu. Strohost odůvodnění v tomto směru nemůže být důvodem - s přihlédnutím k přednesu žalobce i ke zjištění, že žádné skutečnosti, o kterých by bylo možné uvažovat jako o podkladech pro případné rozhodnutí o udělení humanitárního azylu žalobce netvrdil - pro konstatování nesprávnosti rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu. Judikatura Nejvyššího správního soudu v Brně dává v tomto směru celkem jasnou odpověď na otázku, kdy je namístě uvažovat o udělení humanitárního azylu a v jakém rozsahu je soud oprávněn přezkoumávat závěry správního uvážení žalovaného o jeho neudělení. Rozhodnutí správního orgánu, v němž bylo použito správního uvážení (§ 14 tzv. humanitární azyl), může soud přezkoumat jen po formální stránce a po věcné stránce pouze v tom směru, zda správní orgán nepřekročil meze stanovené správním uvážením. Soud uvážil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu je v souladu se zákonem. Ten měl dostatek podkladů (konkrétních zpráv a informací – přesně citovány v napadeném rozhodnutí a to i od samotného žalobce, z nichž nebylo možno na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit) pro rozhodnutí ve smyslu § 14 zákona o azylu a posoudil neudělení azylu podle tohoto ustanovení v mezích stanovených zákonem. Krajský soud k této otázce odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňují-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích

mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V odůvodnění této části svého rozhodnutí žalovaný vycházel z informací získaných v průběhu správního řízení od žalobce a z informací o zemi původu. Jednalo se tedy o posouzení možnosti žalobce bezpečného návratu do Turecka tak, aby bylo lze vyloučit, že by mohly v jeho případě nastat okolnosti uvedené v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu. K této otázce čerpal správní orgán konkrétní informace obsažené ve Zprávě Švýcarské organizace pro pomoc uprchlíkům z 20. prosince 2010, Informace Ministerstva zahraničních věcí Nizozemska ze září 2010, Informace získané v rámci Evropské výměny informací o zemích původu ze srpna 2010 zaměřená na současnou situaci kurdské menšiny v Turecku, Výroční zprávu Human Rights Watch z ledna 2011, Informace MV Velké Británie ze srpna 2011 (směrnice pro posuzování žádostí o azyl) a informace získané z aktuální databáze ČTK. Správní orgán věnoval náležitou pozornost námitce žalobce týkající se bezpečnostní situace na jihovýchodě Turecka. Z Informace MZV Nizozemí ze září 2010 obsahující Všeobecnou zprávu o Turecku připustil, že v této části země je bezpečnostní situace díky konfliktům mezi PKK a tureckou armádou vyhraněnější. Lze konstatovat, že v různých časových intervalech propukne v této oblasti vnitřní ozbrojený konflikt, který je však zcela jednoznačně vždy omezen lokálně. Navíc z informací plyne, že současné vedené PKK se snaží své cíle momentálně prosazovat mírovými prostředky. Ze shromážděných informací lze vysledovat, že turecká vláda se snaží vyjednávat a PKK oznámila, že již nebude užívat násilí proti civilistům. Ostatně žalobce před svým vycestováním pobýval v Istanbulu, kde žije velká komunita kurdských obyvatel a lze tak po žalobci požadovat, aby v případě nutnosti do těchto aglomerací přesídlil. Navíc když opakovaně tvrdil, že majetek jeho rodiny je velmi slušný, takže po ekonomické stránce by mu strádání nehrozilo. To ostatně doložil i tím, že po příjezdu do České republiky byl schopen se po řadu měsíců o sebe postarat díky prostředkům, které si dle jeho přednesu přivezl z Turecka. Žalobci tak ve vlasti nehrozí v případě návratu nebezpečí dle cit. ustanovení a jeho vycestování nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR (§ 14a odst. 2 zák. o azylu). Skutečností umožňující případné udělení tzv. doplňkové ochrany nemůže být v tomto konkrétním případě ani uzavření sňatku žalobce s občankou České republiky a narození dítěte. K této otázce se opět žalovaný pečlivě vyjádřil a svůj negativní závěr podpořil odkazem na rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu v Brně, konkrétně na jeho rozhodnutí řešící obdobnou problematiku, rozsudek ze dne 28. 11. 2008, sp. zn. 5 Azs 46/2008. V něm se Nejvyšší správní soud v Brně vyjádřil k otázce rozsahu mezinárodního závazku založeného na čl. 8 Úmluvy v tom smyslu, že zásahem do rodinného a soukromého života cizince by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu v intencích judikatury ESLP. O takovýto případ se v souzené věci však nejedná. Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny) soud v případě žalobce rovněž nezjistil, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný.

Krajský soud je toho názoru, že správní orgán plně respektoval požadavky na kvalitu a objektivitu řízení ve věci mezinárodní ochrany, řízení doplnil o cílené a

objektivní informace, přičemž dal žalobci dostatečný prostor, aby obhájil svůj příběh a zaujal k informacím své stanovisko. Výsledek svého postupu posléze vložil do velmi podrobného, pečlivě, podrobně a logicky odůvodněného rozhodnutí. Krajský soud tak v podrobnostech plně odkazuje na obsah odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, neboť se se zjištěnými a následně prezentovanými závěry žalovaného plně ztotožňuje. Je přesvědčen, že v tomto směru lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130: „*I. Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.*“

Žalobce krajský soud nepřesvědčil o opodstatněnosti vznesených námitek, rozhodnutí žalovaného vyhodnotil soud jako rozhodnutí zákonné, žalobu tudíž posoudil jako nedůvodnou a s odkazem na § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti neúspěšnému žalobci. Žalovaný však náhradu nákladů v řízení před soudem nepožadoval, a proto soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Ustanovený advokát požadoval odměnu za dva úkony právní služby a s tím související paušální odměnu. Konkrétně se jednalo o tyto úkony: a) převzetí a příprava zastoupení; b) doplnění žaloby. Krajský soud proto ustanovenému advokátu přiznal odměnu za dva úkony právní služby ve výši 4 200,- Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif] a náhradu hotových výdajů ve výši 600,- Kč (§ 13 odst. téže vyhlášky), celkem 4 800,- Kč. Současně danou odměnou zvýšil na konečných 5 760,-Kč, neboť soudem ustanovený advokát je plátcem DPH. Tato důvodně účtovaná odměna bude vyplacena z účtu Krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na účet zvolený advokátem.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 15. srpna 2012

JUDr. Marcela Sedmíková, v. r.
samosoudkyně

